Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Димісия ческих міністрів. — Союз на Балкані. — Бунт в Греції.

В суботу по полудни відбула ся заповідана рада міністрів. Як можна було предвидіти, більшість ради заявила ся за предложенем до санкциї цісарскої язикових законів, ухвалених соймами країв часто німецких, супротив чого ческі міністри Браф і Жачек вручили бар. Бінертови на письмі умотивовану просьбу о димісию, заявляючи заразом, що від своєї постанови не відступлять. Димісию ту бар. Бінерт предложив вчера цісареви до принятя. В ческих кругах гадають, що цісар димісиї не прийме, лише прикаже міністрам остати на дальше в уряді.

Віденьска праса представляє цілу справу в той спосіб, немов би розходило ся о парляментарну кризу, однако в дійстности покаже ся небавом, що як з одної сторони не можна в Австриї правити против Німців, так з другої сторони не дасть ся удержати праліне противческе. Скорше чи пізнійше мусить прийти до реконструкциї кабінету і тоді до міністерства увійдуть знов Чехи.

Так само представляють ситуацию і ческі часописи, котрі остро нападають на бар. Бінерта.

В справі подорожи короля Фердинанда до Сербії, віденьскі часописи росписали ся дуже неприхильно о Сербії і Болгариї. Париский „Temps" пишучи о тім, каже, що віденьска праса була би ліпше зробила, колиб була укрила своє невдоволене з тої причини. Єї побоюваня що до зближеня балканьских народів причиняють ся лиш до здійстненя тих стремлень. Супротив ростучої сердечности між Віднем а Константинополем єсть зрозумілою річию, що Болгария, Сербія і Чорногора розважують можливість взаїмного союза. Коли Ізвольский підпирає такий проект, то єсть се єго правом і обовязком. Росия не може виповнити ліпше своєї задачі моральної опікунки Славян на балканьскім півострові, як заряджуванем, аби они побільшали свою оборонну силу. Франция, котрій не можна закинути упередженя до Австриї і котра все відповідно увгляднляла оправдані домаганя віденьскої політики, поділяє в тій справі гадку Росиї. Коли подорож короля Фердинанда мала політичні ціли, то заслугує на признане. Для европейского мира пожиточна річ, аби удержано як найбільше status quo. Щире і тісне порозуміне між Болгарию, Сербією і Чорногорою творить лиш дальшу запоруку того status quo.

В справі войскового бунту в Греції доносять з Атин такі дальші подробиці:

Перші стріли ворохобників на батериї надбережні упали в пятницю по полудни. Огонь тревав около 20 мінут, почім розпочато переговори.

Ціла грецка праса осуджує в найострійший спосіб офіцирів, котрі викликали бунт і жаліє з причини страт. Часописи жадають строго покараня виновних, котрі опозорили вітчину. Одна з часописий каже, що команданти войска онгоди по полудни зібрали ся у полковника Цоронса і відновили присягу вірности для короля і конституциї. Патрулї одержали поручене ловити збунтованих офіцирів і робити ужиток з оружия, коли би офіцири ставили опір.

До Аґенциї Стефаніого в Римі доносять з Атин, що армія і населене осуджують бунт і похваляють енерґічне становище правительства. Збунтовані окружені зі всіх сторін і коли би не хотіли піддати ся, буде ужита против них сила. Кажуть, що король похвалює поступоване правительства.

Після послідних телеґрам бунт офіцирів придавлено в цілости. Моряки і робітники арсеналу піддали ся, а так само і офіцири. О

Відшкодоване.

З французкого — Франсоа Коппе.

Парляментарна сесия скінчила ся, і честний пан Ґранкаде, посол з Ди-Ґарон всів до поспішного поїзду, аби переїхати ся—очевидно за дармо, за вільною картою — до свого малого виборчого місця і там збагнути публичну опінію.

Розперши ся вигідно в ваґоні, розкладає пан Ґранкаде величезну ґазету, міністерияльний орґан, льояльного напряму, котрого стиль такий тяжкий поважний, як честнота, а навіть букви виглядають понуро і суворо. Справа панамска — як звістно, маловажна, котру лиш вороги републики в своїй злобі так розтрубили — уміщена в тій ґазеті з погордою на третій стороні, а всьо, що відносить ся до неї, друковане такими малими і збитими черенками, що майже не можна того прочитати. Але за те цілі сторони тої поважної ґазети набиті незвичайно цікавими статями о заграничній політиці, котрі так зачинають ся: „У Венецуели починає положенє заостріюватись...." або: „Здаєть ся, що дні Трікупісового міністерства вже почислені" і т. п.

Аби надати собі більшої поваги в очах свого сусіда з напротив, якогось пана з сивим вусом, що виглядає на пенсионованого полковника і читає спокійно „Військову ґазету", не відриває пан Ґранкаде очий від урядової часописи, і удає, що дуже зацікавив ся послідними подіями в Каракас, та кабінетною кризою в Греції. Але в дійстности пан Ґранкаде вельми затревожений тим, що недавно стало ся у Франциї, і єго душу переймає великий неспокій.

Вправді єго імени ще не назвали. Добре. Він не виставив ніякого письменного посьвідченя, не дав свого підпису. Дуже добре. Але хто за то заручить, що з часом, одного хорошого дня, не найде ся який компромітуючий папір? Бо, коротко сказавши, і він сховав у кишеню маленький дарунок, так само, як єго товариші, і не думав при тім нічого злого. Прошу читача самого осудити ту річ. Про панамскі акциї не виробив він собі ніякого погляду; зволікав. Але один богатий банкир, поважаний чоловік, з котрим він деколи в політичним житю стрічав ся, і добре єго знав, а навіть був з ним заприязнений, отворив єму очи і пересьвідчив єго, як то добре, ба навіть патриотично, віддати свій голос за випущенем тих акций. Той пан, сьвітовий чоловік, правдивий джентельмен, робить єму предложене — очевидно в як найобережнійший спосіб — аби взяв участь в фінансових операциях, котрі як раз з нагоди тої емісиї розпічнуть ся, і забезпечує єму, аби лиш розвіяти єго сумніви, якийсь зиск—однакож невеличкий, маленький, всего лиш нуждених двайцять пять тисячів франків, і виплачує єму ту суму готівкою наперед.... Ну, так з рукою на серци! Правда, що й ви були би їх приймили, так само як пан Ґранкаде?

Я знаю, скажете мені:

„А акционарі?"

Розважмож спокійно. Колиб підприємство мало успіх, то они були би й уст не отворили, бо тоді їх гроші принесли би їм зиск. Ониж були грачами, нічим більше! Хочете знати, що я о тім гадаю? Акционарі мене ні раз нічого не обходять. Або пан Ґранкаде міг знати наперед, що тої проклятої панамскої шийки не буде можна перекопати? А впрочім він вже нераз при подібних підприємствах приймав подарунки — самі дрібниці — підприємства випадали гірше або ліпше і ніхто ніколи не жалував ся. Отже й тепер здавалось єму, що єго совість чиста і він не потребує собі робити ніяких докорів. А як маємо чисту правду сказати — то він просто не вірив в то загальне обурене. То всьо було удане. Хиба лиш сліпий міг не пізнати, що поза тим наказаним обуренєм крила ся змова і підступ старих партий, прихильників королівства і буляжистів. Президент міністрів сказав то в очи тим панам. Так; але на щастє був ще він, він, Ґранкаде, аби загрожену републику боронити, боронити своїм житєм! Ніхто був би того по нїм не надіяв ся, по нїм, з єго грубим животом, довгими тоненькими заличками і сьмішним видом чоловіка, що поривае ся з мотикою на сонце. Ба, але як єму буде вже того за богато... Добре, коли так конче мусить бути, то він голову свою положить на барикадах, а перед тим ще крикне як скажений Боден: „Ходіть і дивіть ся, як умирає ся за — двайцятьпять тисячів франків!"

А однако поважаний посол з Ди-Ґарон

Тіпальдосі і офіцирах его штабу не знати нічого певного. Его корабель „Вельос“ мав повернути до Атин, але без него і офіцирів. Імовірно корабель вивіз їх до одного з загранічних портів, де они схоронили ся.

Новинки.

Львів, дня 2 падолиста 1909.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практиканта будівництва Ст. Ґранкевича ад'юнктом будівництва; — іменував дальше офіциялів рахункових Намістництва: Альфр. Фальковского і Зиґм. Наґая ревідентами рахунковими; — асистентів рахункових Намістництва: Евгена Ніґера і Вільг. Шіндлера офіциялами рахунковими а практикантів рахункових Намістництва: Леоп. Лесніковского, Каз. Ґадзіньского, Андр. Клімая, Як. Кривошиньского і Ад. Вуковского асистентами рахунковими Намістництва.

— **Ювилей Словацкого у Львові.** Вчера обходили Поляки у Львові з великим торжеством ювилей сотих роковин уродин свого по Міцкевичу найбільшого поета Юлїя Словацкого. Ювилейне торжество розпочало ся було ще в пятницю а вчера дійшло до свого найвисшого вершка. Ціле місто а найбільше его середина, було сьвяточно удекороване. Вікна в каменицях були замість ілюмінацаї заліплені образками з портретом Словацкого, а з многих домів повівали хорухви. В римо-католицкій і вірменьскій катедрі відбули ся богослуженя а в першій з них були присутні Є. Е. п. Намістник др. Бобржиньский і Є Е. п. Маршалок краевий ґр Стан. Бадені та богато инших достойників і репрезентантів польскої суспільности. Богослуженя правив Впреосьв. архіеп. Більчевский а принагідну проповідь виголосив Преосьв. еп. Бандурский. В тім часї, коли правило ся богослужене, лагодив ся похід, котрий зараз по богослуженю рушив зпід катедри ул. Театральною, площею Марийскою і ул. Кароля Людвика на Вали гетманьскі коло міского театру, де мав бути положений угольний камінь під памятник. В поході взяли участь крім ради міскої всїляких достойників та корпораций і „Соколів“ також великі маси народу. Торжество закінчило ся положенем угольного каменя а пополудни відбували ся ще торжества по передмістях. Вечером відбуло ся торжественне представлене в театрі.

— **Репертуар руского театру в Тернополи.** Саля Міщаньского Брацтва. — Початок о 8 год. вечером. Білети продае Народна Торговля.

Ві второк, дня 2 падолиста „Анонїми“, штука в 3 дїях Девалїера.

Театр остае в Тернополи до 7 падолиста.

— **Дрібні вісти.** Завтра, ві второк в полудне о 12 год. відбуде ся посьвячене дому Руск. Тов. педаґоґічного при ул. Мохнацкого ч. 12 де містать ся школи сего товариства. — З ріжних сторін Франциї доносять о великих бурях і тучах, котрі наробили значної шкоди. — В Киеві від початку вересня було 107 случаїв холери. — З Королевця в Прусах доносять, що в тамошних сторонах було кілька случаїв холери. — З днем 1 жовтня минуло 40 лїт, як в Австриї перший раз появили ся кореспонденцийні карти або переписні листки. Зразу могла така карта містити що найбільше 20 слів. — Межи Ярославом а Радимном знайдено вчера на шляху зелїзничім тіло якогось пореїханого мужчини незнаного з назвиска. — Хана Розкер згубила шнурок коралїв вартости 70 К, а Кляра Сасова срібний ковток з брилянтами вартости 100 К — Померший недавно тому італїяньский учений Льомброзо розпорядив в своїм завіщаню, щоби его мозок розслїджено. Коли виймлено з голови мозок і зважено, показало ся, що він важить менше як мозок пересїчного Европейця. — В ночи з четверга на пятницю далось почути в Мессинї сильне землетрясене котре однак не наробило шкоди. — В справі великої крадежі на шкоду аґента ювілерскої фірми Ріґера у Відни дотеперішне слїдство не довело ще до нїякого успіху. Здае ся, що злодії приїхали за Розенблятом до Львова і тут вислїдили, що він заїхав до готелю „Ґранд“ і тут его обікрали.

— **Львівскі розбишаки при роботї.** На ул. Старотандитній напало оногди вечером трое якихсь драбів на ідучого тротоаром монтера Юрия Яворского-Горошкевича і коли два з них придержали его за руки, третий витягнув ему з кишенї срібний годинник „Роскопф“ зі срібним ланцушком. Розбишаки втекли відтак в одну з побічних улиць. — Хто знае чи не тоті самі драби допустили ся оногди рабунку на ул. Сапіги коло жандармерії. В ночи около 12 год. вертала тою улицею панна Г. зі своїм свояком інжиніром Р. Нараз напало на них трох молодих драбів і грозячи переходячим ножами двох з них придержали панну Г. за руки, а третий вирвав їй торбинку з поляресом, в котрім було около 100 К. Розбишаки щезли зараз по тім серед темноти.

† **Кирило Валецкий,** власититель реальности у Львові, упокоїв ся дня 29 жовтня в 60 р. житя. Покійник лишив по собі памятку в нашій суспільности на вічні часи, записавши половину своєї камениці при ул. Садівницкій на стипендийний фонд під управою Тов. „Просьвіта“. Крім того жертвував готівкою по 50 К на шкільний фонд, на будову руского театру, на руску реміснично-промислову Бурсу, для Тов. „Зоря“, на будову церкви в Клепарові і на памятник Шевченка в Киеві. Честь імени Покійника і вічна ему память!

— **Тов. наук. викладів ім. Петра Могили** уладжуе в Перемишли слїдуючі виклади: Дня 7 пад. — проф. Франчук: Про образоване власного характеру. — Дня 14 падолиста — проф. др. Іван Раковский: Расовість Українцїв. — Дня 21 падолиста — проф. Вол. Дикий: Ідеалїзм і реалїзм в штуцї і лїтературі. — Дня 28 падолиста — др. Іларіон Свєнціцкий: Важнїйші напрями творчости ґр. Льва Толстого. — Дня 5 грудня — проф. др. Станислав Людкевич: Национальні танцї. — Виклади відбувати-муть ся в салї „Народного Дому“. Початок о год. пів до 5-ої пополудни. Вступ: крісло 20 сот., партер 10 с.

— **Італїяньскі бандити при роботї.** Дорогою з Орте до Вітербо в римскій провінциї в Італії вертав дня 11 с. м. через лїс сьвященик Верґа зі своїм братом з польованя. Нараз выскочило з гущавини пять узброєних бандитів, котрі зловили сьвященика і сказали, що не пустять его, доки не дістануть 50.000 лїрів окупу. В тій цїли затягнули они сьвященика в глубину лїса а братови казали іти по гроші. Але жертви нападу розпочали торг з розбишаками і остаточно стануло на тім, бандити спустили на 5.000 корон. Отже наказали братови сьвященика, щоби сейчас ішов по гроші і приніс їх, але щоби нікому анї словечка не казав про напад, коли хоче уратувати свое житє і житє брата. Наконець умовили ся з ним, в який спосіб мае їм дати знати, що приніс гроші для них. Братям не позістало нічого,

---

був мимо тих всїх красних міркованя в чималім страху.

— Може би я трохи відпочив? — сказав до себе.

Натягнув на лисину подорожну шапочку, обвинув ноги коцом, простягнув ся на лавцї і вскорі заспав твердим сном. Але в сні его душило. Чи то були докори совісти? Я радше гадаю, що він зле зробив, що їв на обід в зелїзничій реставрациї заяця. Не повинен був того робити, бо заяць ніколи ему не виходив на здоровле.

Мав якийсь дикий сон.

Спершу бачив себе, як приїхав до дому і отворив свою зелїзну касу вертгаймівску; тут замітив, що его обікрали і що на місци, де вже лежала его велика мошонка на гроші з зеленої шкіри, не було нічого лише порожна вовняна панчоха. Відтак побачив себе нараз знов в палатї послів; але сидів сам один як палець на своїй лавцї, а саля була пуста і напів темна. Всї лавки були порожні, а двері позамикані. Нїгде нї живого духа. На столї президента лежав величезний і дуже високий капелюх, так великий як який комин від машини. Якраз приглядав ся ему зі страхом Ґранкаде, коли великаньске накритє голови експльодувало і почало викидати з себе тьму малих, чотирокутних, білих паперців, а на кождім з них міг нещастний посол — надїлений нараз надприродним зором — перечитати імя свого противника з послїдних виборів. Відтак скорчив ся нагле капелюх як порожний міхур, стеля опустила ся в долину, стїни розступили ся і Ґранкаде на страх і зачудоване опинив ся перед судом присяжних, посеред двох жандармів, а в президентї трибуналу і двох асесорах в червоних тоґах і шапках пізнав свого портиера, голяря і свою париску господиню, що всї трое потратили маєтки внаслїдок панамских обманьств. І президент встав та прочитав гробовим голосом дивний вирок, котрим був того посла Ґранкадета засуджувано, аби до шістьох місяців позолотив цїлу вежу Айфля а відтак аби велїв сам себе всадити на кінчик громозвода тої будівлї.

То було вже надто страшне. Посол зірвав ся нагле з лавки. На дворі вже зоріло. Пан Ґрандаке пізнав горбки і виноградники свого виборчого місточка.

„То той заяць мусїв менї пошкодити“ — погадав. — Який дурний сон. Але що о тім гадати, чого боятиси ся. Мій поновний вибір запевнений. Тут не кандидуе нїякий социялїст а одинокого можливого кандидата монархістів, маркіза де ля Тур Пран-Ґар, прихильника Дон Хаіма, нема чого боятиси ся. Впрочім нї одна душа не знае історії о тих двайцятьох пятьох тисячах франків. Лиш сьміло!“

Перед двірцем ждав вже на посла повіз. Цїлковитий спокій на улицях місточка був для него найлїпшою ворожбою. В часї їзди не заіржав до него білий кінь на вивісцї гостинницї, де звичайно збирали ся буляжисти: „Проч зі злодїєм!“ анї когут на церковній вежи не запіяв ему: „Панама!“

Коли приїхав до дому, поставила перед ним служниця, котру він повідомив о своїм приїздї, каву зі сметанкою і коли він став еї смачно попивати, сказала до него молода дівчина з очевидним засоромленем:

— Пане Ґранкаде, мушу вам сказати неприємну річ.

— Щ ж такого, дитино?

— Насамперед — що хочу віддавати ся.

— За Петра, того з напротив. Та то вже від двох лїт уложена річ. Я то вже знав. Весїле буде на другий тиждень?

— Так — але... перед вінчанем мусїла я піти до сповіди — і призвала ся на сповіди перед сьвящеником до одного гріху супротив вас...

— До гріху — супротив мене?

— Простїть менї, пане — скрикнула Тереса і розплакала ся. — Я вас обікрала, обікрала вже перед двома роками — і коли я о тім сказала сьвященикови, велїв він менї віддати вам то, що я взяла — і ось тут ваші гроші, всї до послїдного сантіма, присягаю вам, що всї!

І заплакала дївчина витягнула з кишенї жменю золотих і дрібних срібних монет та положила ті гроші на столї перед своїм хлїбодавцем.

— Що? Ти мене обікрала? — кричить пан Ґранкаде дуже здивований і обурений.

— Ах, так пане; не робіть мене нещасливою і не кажіть того нікому, прошу вас, благаю!.. Видите, що я не цїлком зла, коли вам всьо звертаю.

— Добре, добре — іди вже і дай менї спокій — відповідае пан нетерпеливо

Коли лишив ся сам, попав пан Ґранкаде в задуму. Прошу, не гадайте, що він може думав, як би звернути двайцять пять тисячів франків! Перед усім він був пересьвідчений, що ті гроші заробив і то заробив честно. Нї, супротив поступку тої бідної дївчини, котрій сьвященик мусїв пригадувати правила катихизму, котрий їй вилетїв з голови, пан Ґранкаде гадае о много важнїйших річах; его гадки займають ся тепер питанем народної моральности. Хвильку думае. Відтак згортае гроші що Тереса лишила їх на столї і ховае їх до кишенї, а вкінци — хто би то повірив — говорить до себе, він, той дикий вольнодумець, що голосував за всїми законами, які лиш були вимірені против сьвященьства:

„Нехай хто що хоче каже, а релїґія потрібна — для простих людий“.

як лиш зложити окуп. Аж коли о. Верґу бандити пустили на волю, повідомлена о всім жандармерия пустилась за розбишаками в погоню. Факт той, що під самим Римом гніздять ся розбишаки, зробив в Римі дуже прикре враженє.

— **Картярі на зелізници.** З Тернополя доносять: Купець збіжевий Озия Айнгорн з Падви в західній Галичині їхав поїздом зелізничим до Теребовлі. На стациї в Микулинцях всіло до того самого пересїку чотирох „купців", з котрих один представив ся Айнгорнови яко Герман Веледленґер, купець збіжевий. Коли поїзд рушив, Веледленґер виймив з кишені цигарницю, вартости 40 корон і три карти та зачав товаришів і Айнгорна заохочувати до гри. Айнгорн зразу не хотів грати, але коли побачив, що другі грають, то й его взяла охота. Виймив отже набитий банкнотами полярес і став грати. Небавком програв 265 кор. а коли поїзд в'їзджав вже на стацию в Теребовли, Веледленґер і его товариші щезли без слїду. Сими днями пізнав Айнгорн Веледленґера на двірци в Тернополи і казав его арештувати. Показало ся, що Веледленґер єсть звістний картяр і був вже кілька разів судово караний за „гру в три карти".

— **В справі памятника Шевченка в Києві** доносять, що на засїданю членів комітету будови сего памятника дня 26 жовтня, рішено побільшити розмір премій з 2.500 рублів до 3.000, поділивши їх на три премії (замість чотирох); 1-ша 1.500 карбованців (замість 750 к), 2-га 1.000 (зам. 350 к.) і 3-та 500 к. (зам. 250 к.) Четверта премія 200 мар. зносить ся. Конкурс рішено оголосити міжнародним і знести гонорар за авторске право. Постановлено знову вдати ся до начальника головної управи почт та телеґрафу, щоб він дозволив начальникам почтових інститутций збирати жертви на памятник поміж своїми знакомими у вільний від службових обовязків час. Просьбу Мануйлівскої філії Катеринославскої „Просьвіти" о позичку їй 1000 карб. з Шевченчового фонду закінчене будинку, постановлено не вдовольняти, маючи на увазі спеціяльне призначене фонду. — Васильківскій та камянець-подільский городскі голови повідомили обєдинений комітет, що їх городскі думи призначили на памятник: васильківска 50 карб. і камянець-подільска 100 карб.— Членами жірі згодили ся ще бути малярі-артисти Іван Труш та Сергій Васильківский.

— **Вісти з України.** В Київі відбули ся дня 25 жовтня загальні збори „Українського клюбу". З касового звіту виходить, що сего року було доходу 4218 рублів, розходу 4201 рублів. Між иншим ухвалено розширити льокаль товариства о чотири комнати, жертвувати на памятник Шевченка 1000 рублів та приступити до української кооперативи. — При університеті в Петербурзї відбули ся дня 15 с. м. збори кружка українознавства, на котрих проф. Вовк з'орґанізував етноґрафічну секцию. Небавком студенти Голоскевич і Рудницкий предложать реферати про свою наукову вандрівку та про всякі власні враження й спостереження. Деякі праці членів сего товариства друкують ся в Записках петербургскої академії наук.

Телеґрами.

Атини 1 падолиста. Ходить тут уперто чутка, що 80 офіцирів маринарки, котрі підпирали жадання Тіпальдоса а до арсеналу або не могли або не хотіли дістати ся, получили ся з Тіпальдосом і наміряють подати ся до димісиї, скоро в короткім часі, як того домагав ся Тіпальдос не будуть усунені з посад висші офіцири маринарки.

Тард (Tardes деп. Пиренеї) 1 падолиста. Підчас розслїду скорости поїзду електричної зелізниці межи Вельфрамш а Бурж вискочив поїзд із шин. Около 10 осіб, інжинїри і урядники зелізничі, по части згинули на місци, по части потерпіли тяжкі рани.

Атини 1 падолиста. З провінциї прибуло до столиці кілька полків. Власти войскові розвинули зараз по їх прибутю оживлену діяльність.

Петербург 1 падолиста. Правительство росийске признако в теперішних часах за злишне полишати й на дальше в Касвіні (в Перзиї) в дотеперішній силї висланого там давнїйше відділу войска; постановило отже відкликати більшу часть росийского войска, а полишити в Перзиї лиш відділи козаків в декотрих полків. В Касвіні остане ся пів сотнї яко сторожа консулярна; всї инші відділи будуть ужиті до скріплення залог консулятів в Решті і Ензелї. Коли би ся показала потреба скріпити росийскі войска в Персиї, видасть правительство сайчас відповідні зарядження.

Танґер 1 падолиста. Наспіла з Фезу і ходить між тувемцями чутка, що Мулей Кебір вступив до Тази і що его там прихильно повитали. Абдул Азіс має бути в Тазї проголошений султаном, а Мулей Кебір его намістником. Мулей Гафід має бути в наслідок тих вістий дуже занепокоєний і покликав до Феза мегаллю Бені-мтура

Мелїля 1 падолиста. Посланники Мулея Гафіда вирушили вчера звідси в дорогу до поодиноких племен Кабілїв.

Атини 1 падолиста. Доси не можна було викрити місця побуту Тіпальдоса і чотирох его ад'ютантів. Припускають, що они втекли за границю.

Атини 1 падолиста. Двох збунтованих офіцирів маринарки, легко ранених, сховало ся в домі анґлїйского підданого Мерліна в Кипселї, передмістю Атин. Жандарми окружили дім, котрого властитель вивісив анґлїйску хоругов. Оба офіцири вийшли відтак добровільно з дому і піддали ся. З офіцирів, котрі брали участь в ворохобни, єсть тепер у вязници девять. Тіпальдос разом з кількома офіцирами має тепер перебувати в горах Парнас.

Атини 1 падолиста. До пристані Фалерон прибули два нові анґлїйскі кораблї воєнні. Єсть там тепер пять чужесторонних кораблів воєнних а то 4 анґлїйскі і 1 росийский.

Дармштадт 1 падолиста. На дорозї ведучій до Ґрісгаім стовкнув ся самоїзд з возом міскої зелїзниці. Внаслїдок того бензина в самоїздї вибухла і самоїзд згорів а з їдучих на нїм, чотирох осіб, дві згинули на місци а дві потерпіли тяжкі рани.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{55}.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25}.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 12/9 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{15}, 3·30*), 6^{12}, 7, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: 2^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{29}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1.49*) 6·50, 10^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 2·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недошада. (Телефона ч. 527).